

ŠRÁMKŮV PÍSEK 2013

52. ročník celostátní přehlídky experimentujícího divadla, 24.–26. 5.

KARAVANA DESETI SLOV, Plzeň — PĚNIVÉ DNY PODLE VIANA

Alena Zemančíková: Karavana deseti slov je speciální projekt. Na Šrámkově Pisku je proto, že vznikala na základě jistých herních pravidel, jistých omezení, která zároveň celý projekt pohání. Vianova Pěna dní patří k nejhranějším předlohám v českých divadlech, s jeho poetikou se pojí už jistá popkulturnost, masovost.

Petr Váša: Moc se mi líbila živá kapela. Nepamatuju si, že bych někdy v divadle slyšel kapelu, která by byla takto dobrá a invenční, že by všechno, co hrála, bylo dynamické a přitom to nepřehlušovalo dění na jevišti. Dobře jsem se bavil, byl jsem vtažen do děje. Při představení mě ale napadalo slovo líbivost – což nemusí být nutně negativum. Některá pěvecká čísla byla dobře vymyšlená, jiná méně. Úvodní příslib nastavil určitá očekávání, která ale nebyla úplně naplněna.

Tomáš Žižka: Scénografie je „aranžérská“, z prostředí je hned jasné, o co jde. Není například vyjasněné, zda květiny představují lampy, nebo něco jiného. Dostáváme se až k určitému klíše, dnešní představení se pro mě dostalo až k jisté mainstreamovosti a povrchnosti.

Martina Schlegelová: O netradičním vzniku představení jsem nejdřív nevěděla, některé své názory jsem poté musela korigovat. Představení mi připadalo nevyčištěné, zůstává v něm řada nedodělaných situací. Je to zřejmě důsledek toho, když se dělá instantní divadlo, když se pracuje na rychlo. Jinak ale v představení byla řada velmi příjemných věcí. Výborný je třeba první obraz – malá skříň s velkým kuchařem.

Vladimír Hulec: O netradičním vzniku inscenace jsem také netušil. Představení jsem si proto zasadil do kontextu studentského divadla, ve kterém jsou vidět limity jednotlivých protagonistů. Někteří na mě působili, jako by na jevišti byli spíš sami za sebe, jako by byli performeři.

Jak to vidí vzorek lidí

David Slížek: Inscenace postavená za třináct dnů, klobouk dolů. Ale pořád úplně nechápu, proč vlastně představení doputovalo do Písku. Budou se teď poroty posílat i další výsledky všemožných dílen a seminářů?

Luděk Richter: Dobré herectví, dramatizace textu, nápady... Chybí ten příslavný kousek mistrovství, aby pouhé předvádění předem připravené formy přešlo v hravou lehkost. A ty svítící kytičky?!?

René Vápeník: Příjemně a důsledně vystavěná inscenace. Škoda jen, že režie nedokázala lépe vykomunikovat s herci jejich místo v systému. Herceřská poetika představitele sluhy je tomu asi nejbližší.

Potřebuji k tomu rychlý reflex.

Kytice. láska na první pohled. know-how i voilá

Rozhovor s lektorkou a režisérkou Blankou Josephovou-Luňákovou

V programu jsem si přečetl, že váš soubor vznikl netradiční cestou...

My vůbec nejsme soubor. Karavany deseti slov je mezinárodní frankofonní projekt, kterého se účastníme už po šesté. Vznikl ve francouzském Lyonu a je určen pro země, kde se francouzština buď vyučuje, nebo kde se francouzsky mluví. Iniciátorem české sekce je Francouzská aliance v Plzni a podporuje nás plzeňské divadlo Alfa. Projekt spočívá v tom, že francouzské ministerstvo kultury každý rok vyhlásí deset slov, která jsou závazná pro všechny zúčastněné země. Po celém světě se pak zakládají umělecké dílny – hudební, pohybové, v našem případě divadelní – a jejich účastníci, jak lektoři, tak seminaristé, se nechávají těmi slovy inspirovat.

Jakou tedy vaše představení mělo genezi?

Představení, které jste dnes viděli, vzniklo během třinácti dnů práce, kdy jsme zkoušeli asi sedm hodin denně. Proto se účastníme přehlídky experimentálního divadla, i když výsledek vlastně experimentální není. Všechno si pod vedením celkem čtyř lektorů dělali sami seminaristé – napsali scénář, i když do té doby neměli s psaním žádné zkušenosti, jsou autory výpravy, kostýmů, líčení, textů písniček, muziky. Další podmínkou účasti v projektu je natočení dokumentárního filmu o průběhu workshopu. Film se teprve dokončuje, bude hotový někdy začátkem června.

Museli jste použít všech deset slov?

Nemuseli, ale vlastně jsme je použili všechna. Jsou to výrazy: ateliér (byt), kytice, tabletky (prášek, lék), láska na první pohled (nebo blesk z čistého nebe), tým (skupina), chránit (ochraňovat), know-how (vědět, jak na to), jedinečný, tváří v tvář a voilá.

Proč jste se rozhodli těchto deset výrazů použít právě ve Vianově Pěně dní?

Chuť dělat Pěnu dní jsme už kdysi měli, takže jsme byli nadšení, že letošní slova na text krásně pasují. Prostě se setkaly dvě náhody.

Jak moc se za těch šest let obměňoval tým. se kterým pracujete?

Nejdřív se měnil hodně. Začínali jsme na studách, při workshopu jsme si pohrávali s každým slovem zvlášť a výsledkem byl určitý rámec, který jsme těmto studám dali. Každým rokem jsme ale přidávali a přidávali, pracovali jsme s pantomimou i mluveným slovem, další ročník jsme se věnovali tématu poezie a předmět, jeden ročník jsme točili krátké i animované filmy. Loni už jsme se pokoušeli uvést autorský příběh, který pojednával o krizi středního věku. Už tehdy jsme pojali myšlenku, že bychom měli přímo na jevišti živou muziku a v letošním roce jsme to dotáhli – i s přípravou scénáře a se vším všudy.

Budete se projektu účastnit i v příštím roce?

Nová slova budou vyhlášena v srpnu.

-das-

v sobotu 25. 5. 2013 od 10.00 v KD, 60 min

Vladimír Hulec: Jako divák jsem byl v podstatě spokojen, šel jsem s příběhem, a seděla mi k němu i určitá nehotovost, nedopracovanost. Postavy žijí ve své uzavřeném světě, ve kterém nejsou schopné komunikovat. Slyšeli jsme jejich vnitřní hlas, vnější realita mu občas odpovídala, občas ne. Bylo mi trochu líto, že se s oběma byty nehrálo víc, i když se to nabízelo. Řada akcí byla jen nahozená, daly by se více rozehrávat, zajímavěji postavit.

Alena Zemančíková: Neměli bychom zapomínat na to, že hlas, který šel zezadu, byl alfou a omegou celé dramaturgie představení.

Tomáš Žižka: Hrálo se s vnějším a vnitřním prostorem, diváci se stali voyery i účastníky dění. Jde v podstatě o princip reality show, při níž vstupujeme do intimní sféry postav. Pro mě šlo v podstatě o hlavní téma a bylo mi líto, že nebylo dodělané. Herci vstupovali i mezi diváky, kteří se tak stali součástí představení. Nebylo ale úplně vyjasněné, kde se nachází „stěna“ mezi dějem a publikem.

Petr Váša: Inscenace se mi líbila úplně celá a na všech úrovních. Hlavním tématem pro mě bylo hledání štěstí v banálním světě, a k tomu mi použité prostředky seděly. Postavy byly mírně ironizované, ale mohli jsme s nimi soucítit. Pantomimické vstupy (například otvírání dveří, malování zdí...) mi ale přišly zbytečné, možná bylo lepší použít nějakou formu stylizace. Škoda, že se neozval další vnitřní hlas, který mohl tomu prvním i oponovat.

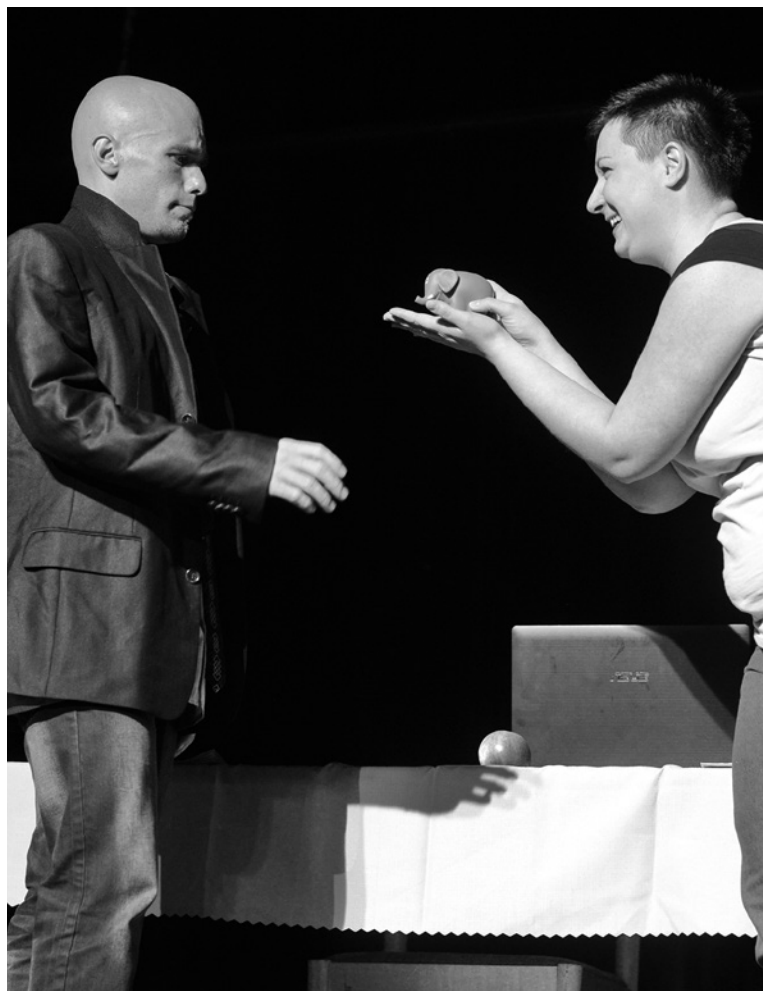
Martina Schlegelová: Hodnota představení pro mě byla v tom, že herci evokovali velmi reálný svět, jako bych se opravdu koukala do oken v Havířově. Líbilo se mi, že soubor postavy neshazoval, byl k nim fér. Samozřejmě by se ale text, scénografie i režie daly posouvat dál.

Jak to vidí vzorek lidí

Milan Strotzer: Tak jsme právě viděli unikátní ukázkou hry o lidských vztazích, aniž by se předváděly na jevišti.

Luděk Richter: Oč běží? O téma hledání banálního štěstí v banálním životě, nebo o rozpor mezi sebeklamem projevů navenek a pravdami vnitřního hlasu? A je to vnitřní hlas? Nebo režisér dění? Komentátor? Nebo jen formální ozvláštňení?

René Vápeník: Je vždy velká škoda, když tvůrci to, co si sami pro sebe objeví a viditelně se tím nadchnou, to sami sobě znehodnotí vlastní nedůsledností a leností. Ano, mám na mysli nevyužití možností, které otvírá fenomén „vnitřního hlasu“.

BUĎ JE ZAŘÍZNU. NEBO SI TO OBHÁJÍ

Dočetla jsem se, že jste jako divadlo vznikli na základě rozpadlého souboru. Jak k tomu došlo?

Pavel: Všichni jsme z jednoho města a všichni se motáme kolem kultury. Jak to tak bývá, každý říká, že se ve městě nic neděje, ale nic proto nedělá. A my jsme se rozhodli, že to do toho půjdeme.

Vaše inscenace Okna je autorská. Co bylo impulsem k jejímu vzniku?

Míša: Byl to můj příběh nebo spíš takové zamyšlení. Vždycky když se večer vracím domů, dívám se po domech a zaujalo mě, že v oknech blíká stejné světlo. Všichni sledují stejný program a přitom v každém z těch oken žije úplně jiný člověk. Taky nás zaujalo, že třeba každá rodina může dělat to samé, ale má to zcela jiný význam. Stejně jako vázání kravaty, sbírání novin nebo zrcadlo v naší inscenaci.

Tvoříte a píšete všichni společně?

Míša: Vůdčí osobností je Pavel. Ten připraví a napíše kostru, ke které se přidávají nápady nás ostatních.

Pavel: Z velké části se jedná o improvizaci. Když si něco přidají, buď je zaříznu, nebo si to obhájí. Co nevyjde na zkouškách, může vyjít při představení nebo naopak. Vzhledem k tomu, že většina z nás má děti a nemáme tolik času, připravíme si jen kostru, tři dny před představením máme zkoušku a pak záleží na tom, co si kdo připraví individuálně.

Proč jste v případě Oken zvolili metodu zveřejněného vnitřního hlasu?

Marcela: Říkali jsme si, že kolikrát máme na jazyku něco, co bychom chtěli říct tomu druhému od plíc, ale řekneme si to jen v duchu, nebo to řekneme jinak, nebo dokonce řekneme pravý opak.

V programové brožuře jsem se dočetla, že nehrajete proto, abyste se prosadili, ale proto, abyste pobavili diváky i sebe. Jak jste k tomu dospěli?

Máte špatnou zkušenost se soutěžením?

Pavel: Vždycky jsme se snažili porotě co nejvíce zavděčit a ona nás vždycky setřela, přestože nás pochválili diváci. Ti za námi dokonce chodili pro scénáře. Postupem času začal být největší odměnou potlesk diváka. Proto jsme se rozhodli, že letos zveřejníme, že pro nás porota nemá žádnou váhu.

Míša: Zkoušeli jsme se porotě zavděčit všemi způsoby – textem, zahrát to, využít rekvizitu – a nikdy to neprošlo. Náš humor označovali za pivní a tvrdili, že jsme text během večera napsali v hospodě na pivní tácek. A nás to mrzelo, protože jsme na inscenaci dělali rok.

Ve vaší inscenaci řešíte osobní štěstí. V čem spočívá to vaše?

Míša: V tom, že mám zdravého syna.

Marcela: U mě je to jednoznačně rodina.

Pavel: U mě taky.

Daniel: Přátelé a zábava.

-bez-

v sobotu 25. 5. 2013 od 14.00 v KD, 45 min.

DIVADLO KÁMEN, Praha — VÝHLED NA ŘEKU LABE

Martina Schlegelová: Je to čtvrtá inscenace Divadla Kámen, kterou jsem viděla, dvě mě zaujaly hodně a dvě méně. Jiný režisér dával dnešnímu představení jiný systém a jinak hierarchizoval použité prostředky. Nejvíc mě zaujala odlišná práce s textem, přišlo mi, že byl vyčištěn a zjednodušen, obsahoval méně repetic, čas plynul rychleji. Vnitřní dramatická byla pro mě posílena, představení mělo velmi silnou atmosféru a velice jsem si ho užila.

Vladimír Hulec: Oceňoval jsem soustředěnou práci se symboly, které můžeme vnímat i podvědomě, nebo je můžeme analyzovat. Silné je už úvodní „uvedení do domu“, kde hraje Petr Macháček se svou ženou. Jiná režie přinesla otevřenější práci, více svobody pro herce, což má za následek jistou dramatickou kusu.

Petr Váša: Z představení jsem měl velice zvláštní zážitek: enormně se mi líbilo a zároveň se mi strašně chtělo spát. Zažil jsem vyloženě psychofyzický trans. Velmi se mi líbil konec. Způsob, jakým se spojily oba příběhy, mi přišel velmi elegantní.

Tomáš Žizka: Všechno bylo zaměřené na cirkulaci kolem osy, uprostřed visela „kinetická socha“ stolu. I na terasu se lidé mohli dostat jen tak, že vyšplhali po laně, které je v ose. Jediné, co mě zarazilo, byl výběr hardrockové muziky, který jsem nechápal.

Alena Zemancíková: Atmosféra představení se mi spojila s podivnou atmosférou malého města, kde se nic neděje, ale lidé si přesto o sobě hodně myslí. Z produkce Divadla Kámen mám ale raději zejména obě loňské hry. Dnes jsem se musela velmi pevně držet fabule, aby mi neutíkaly myšlenky.

Jak to vidí vzorek lidí

Láďa Karda: Režisér Martin Švejda trochu přiblížil Divadlo Kámen širší veřejnosti. Otázkou je, jestli je to dobře, nebo špatně.

Luděk Richter: Zklidněný Kámen. A herectví. Jiný experiment s textem – především se strukturou. Jinak dobrý. Trochu v jedné rovině, která mi neumožňuje vytušit, kde právě jsme.

Máša Nováková: Okouzlena nedůvěryhodnou pohostinností manželů Macháčkových a jejich „pseudo“ domu. Bála jsem se, že z onoho domu už nikdy nedostanu, ale byla jsem ráda, že nemusím poslouchat řvaní motorů a čouhat výfukové plyny venku. Působivá tragika města Poděbrady.

René Vápeník: Pečlivé zkoumání fanatismu „spřízněných duší“, potřeby k někomu vzhlížet nebo se k někomu vymezovat. Někoho na to nebo prostě dotlačíme, ať chce nebo ne!

Podstatné je, aby inscenace měla existenciální přesah

Rozhovor s režisérem inscenace Výhled na řeku Labe Martinem J. Švejdom **Divadlo Kámen poprvé v jeho historii režíroval jiný režisér než Petr Macháček. Jak k této spolupráci došlo?**

Impuls vyšel ode mě. Byl jsem v situaci, kdy směr poetiky, který bych rád režijně rozvíjel, v mém souboru Antonín DS narazil na určité meze našich schopností i zájmu. Můj záměr do určité míry konvenoval s poetikou Divadla Kámen, takže jsem je oslovil, Petr Macháček na to kývl, a tak jsme si plácli.

Jaký text budete s Divadlem Kámen dělat. Jste tedy řešili až potom?

Chtěl jsem určitě dělat Petrův text s tím, že by bylo v mé kompetenci přizpůsobit si ho k svému obrazu. A Petr se ukázal jako natolik vstřícný autor, že do mé práce naprosto nezasahoval. Určitě by bylo velice zajímavé porovnat ten výchozí text s tím, jak inscenace nakonec vypadá.

Tedy porovnávejme — jak moc se tedy text měnil. Kolik jste škrtať?

Měnil se zásadně. Inscenace zachovává něco z textu, ale to, co si z něj bere, je mé. Věřím, že Petr by jej zinscenoval úplně jinak a sdělení by bylo asi také jiné.

Herci Divadla Kámen pracují velmi specifickou metodou. Jak jste se s tím při zkoušení vyrovnával?

To, že jsou herci Kamene zvyklí pracovat určitou metodou, bylo důležité i pro můj styl práce. Je ale samozřejmě rozdíl mezi tím, jak vzniká inscenace Divadla Kámen a jak vznikají moje inscenace. Třeba způsob herectví, který jsem vyžadoval, není striktně minimalistický, já chci víc. Vzhledem k tomu, že nejsem z nitra tohoto organismu a vyžadují ještě něco jiného, naráželi jsme samozřejmě na jisté problémy. Petr má ale svůj soubor velice disciplinovaný a velice oddaný práci, takže k žádným velkým konfliktům prakticky nedocházelo.

Z mého pohledu byla inscenace plná lidí, kteří byli „frustrováni špatným výsledkem“ — tento obrat v ní ostatně přímo zazní. Ať už šlo o mechaniky, kteří nikdy nebudou jezdit závody, nebo o spolužačky na srazu, které evidentně nevedly moc úspěšný život. Byla „frustrace z neúspěchu“ vaším hlavním tématem?

Inscenace nevypráví příběh. Ráda by otevřela některá témata, a pevně doufám, že jich je v ní vícero. Ta témata pak nabízejí své interpretace a doufám, že třeba tento výklad je jedním z možných. Pro mě je podstatné, aby inscenace měla jistý existenciální přesah. Pokud si to vykládáte takhle, jsem tomu rád.

-das-

v sobotu 25. 5. 2013 od 17.30 v DFŠ, 65 min.

Martina Schlegelová: Ptala jsem se, proč je představení na přehlídce v Písku, když jde o klasické monodrama, a bylo mi vysvětleno, že sem spadá i autorské divadlo. Šlo o tradičně zpracovaný příběh, který neskýtá moc materiálu pro debatu na této přehlídce.

Vladimír Hulec: Pan Střelka je pro mě jistým fenoménem přehlídky Modrý kocour v Turnově. Na porotě jsem velmi prosazoval, aby toto představení bylo posláno do Písku, protože může ukázat jistý způsob práce. Inscenace má silné a soudobé téma, které je podle mě i přesvědčivě podáno. Jsou tu samozřejmě režijní slabiny, představení by se určitě dalo zdynamizovat.

Tomáš Žižka: Představení se pohybuje na pomezí zpovědi a divadelního klišé. Jde o výpověď performerera, nebo herecký výkon? To pro mě nebylo úplně čitelné.

Petr Váša: Tento typ herectví a podání je mi osobně vyložené cizí, ale oceňuju jeho preciznost. Typ prostředků se ale k zobrazované postavě hodil. Zajímalo mě, jestli motivace byla spíš vnitřní, nebo vnější.

Alena Zemancíková: Vážím si toho, když někdo vezme příběh, jehož hrdina není publiku příliš milý, a hodinu tohoto člověka dává všanc. Ale tento text se mi nezdá pořádně napsaný, herec si sice bere jiné kostýmy, ale hraje pořád pouze jednu postavu. I herecká akce je v některých případech nesprávná — na začátku se třeba mluví o buddhistických meditacích a herec se klaní k Mekce jako muslim. S výsledkem moc spokojená nejsem.

Jak to vidí vzorek lidí

Láďa Karda: K tomuhle týpkovi bych na jeviště dal ještě jednoho týpka.

Luděk Richter: Tak už i divadlo jednoho herce samo o sobě je experiment? A které cenové skupiny? Třetí? Čtvrté?

Máša Nováková: Nepříjemně mi bylo v malém sálku, s tímto hrdinou, ale hlavně s tímto textem. Tak nějak staře znějícím, příliš doslovným — doslovujícím. A hrozně černobílým.

René Vápeník: Nebylo by zcela korektní nezmiňt úctyhodný výkon představitel. Nebylo by zcela poctivé neptat se po větší nápaditosti, překvapivosti a větším tahu na bránu.

Člověk riskuje životní prohry tím, že se narodí.

Proč se všechna vaše monodramata týkají samoty?

Když se člověk zamyslí nad monodramatem, přijde na to, že člověk je na jevišti sám. A to k oslavě lásky, jara a kytiček příliš nevybízí. Samota se sama nabízí. Po letech jejího zkoumání jsem došel k tomu, že je přirozenou součástí našeho života. Všichni svoje samoty žijeme a určitými ději se z ní snažíme vymanit nebo si ji zpříjemnit. Když se sejde padesát lidí, sejde se vlastně padesát samotářů, kteří se se samotou pokoušejí nějak vyrovnat, ale stejně se do ní pak všichni vrátí. A pak zase hledají další cestu.

Vnímáte samotu jen negativně nebo na ní vidíte i nějaká pozitivita?

Pro mě osobně je samota velmi pozitivní záležitost. Myslím, že každý ji někdy vyhledává. Práce s kolektivem může člověka velmi unavit a pak se rád vrací do samoty. Je samozřejmou součástí života. Někdo ji prožívá strastiplněji, někdo se o samotě cítí dobře.

O čem, kromě samoty, jsou vaše předchozí tři monodramata?

První monodrama *Knihovnik* pojednává o muži, který se natolik odloučil od normálního života, že dokáže žít pouze životy hrdinů z knih. Konec světa je příběh muže, který má pocit, že ze svého okolí dostává indicie o konci světa. A on sám pozná konec světa podle toho, že se svět odloučil od poezie. Proto se do ní sám uzavírá. V největším zoufalství se mu začnou vracet vzpomínky na jeho bývalou lásku. Pro něj jsou natolik nosné, že se vrátí do života. Další monodrama *Zlato, jsem doma!* je o člověku, který si vysní postavu a natolik si ji zafixuje, že si ji zosobní, má pocit, že je skutečná a žije s ní v jedné domácnosti. V časové spirále ji pak nejprve zabijí a následně pak opět vytváří a už z toho nedokáže vystoupit a vše se neustále opakuje.

Čím se při psaní textů necháváte inspirovat?

Jsou to různé střípky, myšlenky, představy a ty se zakulatí a zhmotní v momentě, kdy do nich vložím vlastní vzpomínky, zážitky nebo příběhy jiných lidí. Můj život v textech figuruje, ale nikdy ho nezobrazuji.

Text si sám napíšete, sám hrajete. Máte někoho, kdo vám do toho může mluvit?

V konečné fázi, když do inscenace není skoro možné zasahovat, oslovím své kolegy a přijímám jejich názory. Drobné úpravy dělám i v průběhu, například na základě připomínek poroty. Jedná se ale o drobné změny, které vyhovují mé představě a celkové myšlence.

Takže zkoušíte jen sám se sebou? A máte pravidelně stanovené zkoušky?

Vlastně ano. Někdy se člověk musí přinutit, protože nad sebou nemá nikoho, kdo by mu řekl, teď musíš. Ale už při zrodu textu vidím scénu, konkrétní pohyby, grimasy, slyším hudbu. Když text napíšu, nechám ho půl roku uzrát, pak se k němu vrátím, předělám ho a půl roku zkouším.

-bez-

v sobotu 25.5.2013 od 19.00 v KD/sál loutkového divadla, 60 min.

RELIKTY HMYZU, Praha — HAMLET (chlapec, který zůstal naživu)

Tomáš Žižka: Na představení jsem nahlížel v podstatě neorealisticky. Spousta mladých lidí se dnes cítí jako manekýni. Souvisí to s tzv. visačkovou módou — vidím jablko a napadá mě Apple.

Petr Váša: Představení se mi velmi líbilo. Viděl jsem ho už na přehlídce v Bechyni, kde se všichni shodli, že není jednoduché mu rozumět, že je to spíš koláž. Dnes mi ale přišlo naprosto jednoduše srozumitelné a čitelné, až manifestační — v dobrém slova smyslu. Pod všudypřítomnou obálkou ironie cítím patos, který je upřímný a který se dnes nedá k divákovi protláčit jinak než právě prostřednictvím ironie.

Alena Zemančíková: Také mě překvapilo, jak bylo představení srozumitelné a přehledné. Jablko bylo použito jako řada různých symbolů. Jako největší experiment mi přijde, že si tvůrci troufnou otevřeně vstát a říct, že všichni jsme dětmi krize.

Vladimír Hulec: Inscenace by se jen velmi těžko dala převyprávět jako příběh. Vnímám ji jako otisk jisté generace v jisté společnosti či městě, který na sebe nechává působit. Jde o kritiku této společnosti, o postapokalyptický pohled na svět, zprávu o určité generaci.

Martina Schlegelová: Potěšilo mě, že oproti loňské Faidře soubor v řadě technických věcí vyrostl. Přijde mi ale škoda, že si možná zbytečně rychle vytváří svůj jazyk, který by se mohl rychle stát klisé — příkladem může být třeba práce s parukami, která byla také ve Faidře.

Jak to vidí vzorek lidí

Láďa Karda: Představení jsem viděl několikrát a mám ho rád. Mrzelo mě, že v Písku nevyznělo tak dobře, jako když jsem ho viděl jinde. Ale jsem rád, že rozvířilo vášnivou diskusi.

David Slížek: Kecy, kecy, kecy...

Luděk Richter: Mondénně dekadentní deklarace — gesto, nebo sdělení? „Buď podlehnu, nebo si svou situaci uvědomím a začnu jednat.“ Absolutním odmítnutím všeho? Velká slova, nebo velké činy?

Máša Nováková: Krásní, elegantní lidé neschopní činu říkají, že svět je v krizi. Pierre and Gilles: sv. Šebestián. Třpytivý svalnatý metrosexuál má do těla úhledně zabodané šípy. Znáte ten obraz? Tak asi takhle.

René Vápeník: Opravdu mám uvěřit autentičnosti generační výpovědi ve chvíli, kdy Horacio musí opakovaně otevřít skleněné dveře, aby zkontroloval nám dávno známý obsah lednice? Možná je to tematizovaný drama-turgicko-režijní koncept celé inscenace.

Jsmo v krizi, tedy jsmo.

Můžete mi na začátek prozradit, jak soubor vzniknul a čím se zabýváte?

Čeněk: Všichni jsme studenti Gymnázia Jana Keplera v Praze, kde většina z nás studovala a kde jsme se začali pokoušet o divadlo. Skupina vykristalizovala napříč ročníky v rozmezí pěti let. Většina studuje humanitní obory **Věnujme se tedy Hamletovi. Přišli jste na to, kdo jsou hrdinové naší doby?**

Čeněk: Prostřednictvím zkoušení jsme to analyzovali a zjistili jsme, že to nevíme. Ale už na začátku jsme věděli, že to asi nezjistíme.

Vojta: Neznám nikoho jiného než sám sebe. Předpokládám, že hrdinové jsou lidé jako já. Takže vlastně žádné hrdiny nemáme.

Čeněk: Hrdinové jsou předmětem naší divadelní analýzy už od Faidry. Žene nás k tomu pocit, že v dnešní době hrdinové nejsou a společnost se je snaží hledat a vytvářet. Ale kdo to skutečně je?

Vidíte nějaké východisko?

Čeněk: Otázka je, zda hrdiny vůbec potřebujeme?

Šimon: My se snažíme ukázat, že hrdinové jsou jenom symboly, rozbité střepy, obaly. A mnohem důležitější je osobní příběh, individuální prožitek. Každý jsme si sám sobě hrdinou.

Jakým způsobem vznikl text? Tvoříte kolektivně?

Čeněk: Konkrétně Hamleta jsme na začátku psali ve třech. Nejdřív jsme nakladli myšlenky, a když jsme se dostali ke konkrétnímu směřování, psali text už jen Šimon s Adamem.

Šimon: Nejprve jsme dlouho diskutovali o námětu a tématu, porovnávali jsme různé texty, myšlenky a příběhy. Když jsme se rozhodli, že chceme dělat příběh individuální krize, měli jsme Harryho Pottera, Hamleta a do toho jsme přidávali další texty. První verze, podle které se začalo zkoušet, se pak v průběhu zkoušení upravovala.

Čeněk: Mezi autory fungovala komunikace skvěle. Možná bychom ale měli více pracovat na komunikaci s herci. Naše dlouhé přemýšlení o tématu se nám ne vždycky daří přenést na ně. Přestože jsme ze stejné školy a známe se dlouho, jsme každý z jiného těsta.

Šimon: V jednom okamžiku se zdá, že se herec s textem ztotožnil a pak se ukáže, že to každý myslel jinak.

Jak to mají herci?

Vojta: S Faidrou i s Reinerem jsem se účastnil inscenací, kde je dominantní text a režie. Navození pocitu sdílení není jednoduché, důležitá je komunikace a vzájemné pochopení. Každý se s tím musí vyrovnat individuálně. Sám jsem si vytvořil takovou politiku, že jsem nositelem znaků. Kluci vytvoří určitou řeč a já si hraju se slovy. A někdy té řeči úplně nerozumím, ale neznámá to, že jí nikdy neporozumím. Postupem času jí rozumím víc a víc, a to mě na tom baví. Důležitější než pocit, že udělám dobré divadlo, je skutečnost, že to nějakým způsobem zkvalitní mě samotného. -bez-

v sobotu 25. 5. 2013 od 21.00 v DPČ, 60 min.

PÁTEK 24. KVĚTNA

- 18.18 zahájení přehlídky
18.30 OCHOTNI PRO COKOLIV, Jihlava — MEANDR REVUE, 60' — KD
20.30 ON AN, Příbor — Z 00, 20' — DPČ/malý sál
21.00 KÜHLSCHRÄNKE, Plzeň — SNAJPŘI, 45' — DPČ
22.00 diskuse o viděném — DPČ

SOBOTA 25. KVĚTNA

- 10.00 KARAVANA DESETI SLOV, Plzeň — PĚNIVÉ DNY PODLE VIANA, 60' — KD
11.15 geisslers hofcomoedianten, Kuks — polibky, 65' — DFŠ [out program]
14.00 TOM A JEFF, Havířov — OKNA, 45' — KD
15.00 diskuse o viděném — KD
16.00 láhor/soundsystem — když čas netlačí aneb na jedné lodi — DPČ [out program]
17.30 DIVADLO KÁMEN, Praha — VÝHLED NA ŘEKU LABE, 65' — DFŠ
19.00 BROUKOVCOVO KAMDIVADLO, Česká Kamenice — PŘIZDISRÁČ, 60' — KD/loutkové divadlo
21.00 RELIKTY HMYZU, Praha — HAMLET (CHLAPEC, KTERÝ ZŮSTAL NAŽIVU), 60' — DPČ
22.15 diskuse o viděném — DPČ
24.02 TOMÁŠ ŽIŽKA & PETR VÁŠA — KOŘEN, HŘEBEN, PODKOLENKA — free performance — DPČ

NEDĚLE 26. KVĚTNA

- 9.00 DVA VE JHÁCH, Praha — ZEZÁSUVEK, 25' — KD/sál nahoře
10.00 HANA VOŘÍŠKOVÁ A MUZIGA, Choceň — POHYBLIVÉ OBRÁZKY, 40' — DFŠ/s divákem na jevišti
11.00 ANTONÍN PUCHMAJER D.S., Praha — SPÁNEK NIKDO NEVOLÁ, 50' — KD/uhelna
12.10 NĚKDO, Praha — UMĚL LÍTAT, 20' — DFŠ/s divákem na jevišti
14.00 diskuse o viděném + závěr přehlídky — DPČ